

Arrest

nr. 288 397 van 2 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 december 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 2 maart 2021 een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 4 november 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoekers

verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 december 2022. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.03.2021 werd ingediend door :

Y. (...), H. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Turkije

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verwijst naar de duur van zijn verblijf in België gecombineerd met het feit dat hij geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving (onder meer verwijst betrokkene naar het feit dat hij voor verschillende bedrijven zou hebben gewerkt). Betrokkene verwijst naar artikel 8 van het EVRM en het feit dat hij in België een vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd. Deze elementen verhinderen hem echter niet om tijdelijk terug te keren naar Turkije om zich daar tot de Belgische ambassade te richten om een visum type D aan te vragen. Dat betrokkene tewerkgesteld is geweest in België, is een element die hij kan voorleggen aan de Belgische ambassade. Betrokkene kan trouwens op basis van tewerkstelling een visum aanvragen. Tewerkstelling in België wordt toegestaan om tijdens de asielprocedure ('verzoek om internationale bescherming') in eigen behoeften te kunnen voorzien (betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen). Dat betrokkene in het verleden tewerkgesteld is geweest, doet geen situatie ontstaan waardoor hij onmogelijk nog terug zou kunnen reizen naar zijn land van herkomst om zich daar vervolgens tot de Belgische ambassade te richten. De elementen van integratie worden in de gegrondheidsfase behandeld. Betrokkene verwijst naar artikel 8 van het EVRM en het feit dat hij in België een vrienden- en kennissenkring zou hebben. Het feit dat mijnheer in België vrienden en kennissen zou hebben, verhindert hem niet naar Turkije te reizen om zich daar tot de Belgische ambassade te richten. Dat kan geen disproportionele maatregel worden genoemd. Betrokkene kan ook in Turkije in contact blijven met zijn vrienden en kennissen in België. Betrokkene heeft trouwens familie in Turkije. Betrokkene zijn moeder, zijn broer, zijn 3 zonen en zijn dochter verblijven in Turkije. Betrokkene heeft dus zeker een familiaal netwerk in Turkije waarop hij terug kan vallen. Mijnheer heeft tijdens zijn verblijf in België 6 aanvragen art. 9bis ingediend die allen werden afgewezen. Ook zijn aanvraag gezinshereniging met een Belgische dame werd afgewezen. Mijnheer weigerde steeds gevolg te geven aan elk bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene verklaart angst te hebben om terug te keren naar Turkije omdat hij Koerd is. Hij verwijst naar artikel 1 van het verdrag tegen foltering. Betrokkene verklaart gevaar te lopen als Koerd. Dergelijke oppervlakkige verklaringen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene haalt geen enkel concreet, noch persoonlijk element aan waaruit zou blijken dat hij wordt geïdoleerd vanwege zijn etnie. Betrokkene zijn familie, die eveneens Koerd zijn, bevinden zich nog steeds probleemloos in Turkije. Voor de Belgische asielinstanties kon betrokkene niet aannemelijk maken dat hij actueel geïdoleerd zou worden of gezocht zou worden door de Turkse overheid. Er is geen sprake van een persoonsgerichte vervolging. Er werd hem geen internationaal beschermingsstatuut toegekend.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft: dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980. Betrokkene verwijst ook naar de instructies van 2009. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Eveneens op 4 november 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 december 2022. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: Y. (...), H. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: “Betrokkene legt enkel een Turkse identiteitskaart voor en toont niet aan in het bezit te zijn van een Internationaal geldig paspoort voorzien van een geldig visum waarmee hij legaal op het Belgisch grondgebied kan verblijven.”

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hóger belang van het kind, het gezins- en familieleven en dé gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land {artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980}.

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene zijn kinderen (3 zonen en een dochter) verblijven in het herkomstland, Turkije.

Het gezins- en familieleven : betrokkene zijn 3 zonen en een dochter en zijn ex-echtgenote verblijven in Turkije. Ook zijn moeder, mevrouw O. (...) S. (...), verblijft in Turkije. Mijnheer heeft ook een broer (Y. (...) M. (...)) die in Turkije verblijft. Betrokkene is weliswaar gehuwd met een Belgische mevrouw, maar er worden geen banden aangetoond met deze dame (mevrouw wordt zelfs niet vernoemd in de aanvraag 9b1s). Betrokkenen zouden niet samenwonen en mijnheer bekwaam nooit een machtiging tot verblijf op basis van gezinshereniging (zijn aanvraag werd afgewezen).

De gezondheidstoestand : mijnheer maakte geen elementen kenbaar met betrekking tot zijn gezondheid.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993) De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich uitsluitend steunt op artikel 7, lid 1,1°.

Dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum omdat hij in afwachting was van de behandeling van zijn lopende procedure.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat zij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Dat de bestreden beslissing geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Dat de bestreden beslissing zich beperkt door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat het niet per definitie onmogelijk moet zijn om de aanvraag vanuit land van herkomst te richten. Dat het louter zeer moeilijk moet zijn. Dat dit in casu het geval is. Dat verwerende partij hier echter geen motivering voor heeft gegeven.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden inroepen.

Verwerende partij heeft duidelijk geen onderzoek gedaan en schendt zodus haar motiveringsplicht.

Dat verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft. Dat verwerende partij haar beslissing moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter kan gebruik maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn.

Verzoeker haalt artikel 3 EVRM aan als buitengewone omstandigheid. Hier dient benadrukt te worden dat de uitzonderlijke omstandigheid, namelijk vrees voor schending van artikel 3 EVRM, dient beoordeeld te worden op het moment van de aanvraag. Er is in dit geval niet naar de specifieke situatie van verzoeker gekeken en motivering ontbreekt. Verzoeker is namelijk een Koerd. In zijn land van herkomst, Turkije, is er al jaren een conflict tussen de Turken en de Koerden. Enkele voorbeelden hiervan zijn de gevangenissen die overvol zitten met Koerden om uiteenlopende, maar meestal onterechte, redenen, de concrete situatie van Koerdische journalisten in het land en de aanvallen aan het adres van Fethullah Gülen, die zijn kritiek omtrent de behandeling van Koerdische Turken door de Turkse overheid had geuit. De situatie voor Koerden in Turkije is op dit ogenblik nog steeds gevaarlijk en het is om deze reden dat verzoeker destijds het land is ontvlucht en nog steeds niet kan terugkeren.

Dat verwerende partij stelt dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dat er echter wel een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Dat ondanks dat hij niet wordt opgepakt en uitgewezen, dit bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker wel dwingt om het land te verlaten. Dat verwerende partij zichzelf tegenspreekt.

Dat verwerende partij stelt dat er in casu geen halt aan de integratie van verzoeker komt. Dat zij daarna echter onmiddellijk zegt dat het maar om een tijdelijke verwijdering gaat en hiermee dus toegeeft dat er wel degelijk sprake is van een halt aan de integratie. Dat zelfs een tijdelijke terugkeer een serieuze halt zou toeroepen aan de integratie van verzoeker. Dat de integratie van verzoeker belangrijker is dan het vervullen van een administratieve formaliteit.

De elementen van integratie zouden geen uitzonderlijke omstandigheid zijn en enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Deze integratie is echter zeer belangrijk en vormt wel degelijk een element in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoeker.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker gedurende de behandeling van zijn aanvragen ondertussen in België is blijven wonen en hier heeft verbleven.

Dat de lange verblijfsduur van verzoeker in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Dat verzoeker de nadruk wilt leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling. Dit arrest toont aan dat de DVZ bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binden met België.

Dat dit niet is gebeurd.

Dat uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek mag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Dat de loutere vaststelling dat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn lange, illegale verblijf niet volstaat en dat verwerende partij eveneens dient te onderzoeken of verzoeker door toedoen van zijn langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Dat in het geval dat dit onderzoek niet is gebeurd, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft beslist in arrest nr. 245 117 dd. 30/11/2020 dat dit een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht is.

Dat verwerende partij gelet op het bovenstaande toegeeft onvoldoende onderzoek gedaan te hebben gedaan naar de specifieke situatie van verzoeker en geen onderzoek gedaan te hebben naar de duurzaamheid van de relatie van verzoeker. Dat dit heel makkelijk te controleren is. Dat dit niet is gebeurd en de beslissing bijgevolg onvoldoende gemotiveerd is.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd

zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651,18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAM BRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat zowel de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is."

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn tweede middel zet hij het volgende uiteen:

"Dat verzoeker in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 3 en 8 E.V.R.M.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

- 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten samen, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 EVRM, een Europees grondwettelijk principe.

Verwerende partij schendt zodus haar motiveringsplicht en artikel 8 EVRM en toont hiermee aan dat zij geen grondig onderzoek heeft gedaan naar de concrete situatie van verzoeker.

Dat verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft. Dat verwerende partij haar beslissing moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter kan gebruik maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn en tot een scheiding van het koppel zullen leiden.

Dat verzoeker reeds geruime tijd in België verblijft.

Dat verwerende partij stelt dat een terugkeer naar land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. Dat verzoeker echter wel verschillende maanden zou moeten terugkeren naar land van herkomst. Dat dit niet proportioneel is.

Dat zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is

overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat verzoeker opnieuw wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker terug naar land van herkomst dient te gaan in schending met art. 8 EVRM.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2.3 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet hij het volgende uiteen:

"Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RW n° 43.735 van 25/05/2010, RW n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoeker na jaren van verblijf alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt.

Dat gelet op dit lange verblijf, zijn integratie en de aangehaalde middelen van verzoeker niet kan verwacht worden dat hij terugkeert naar zijn land om zijn situatie te regulariseren.

Dat omwille van de behandelingsduur van zijn aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd opzichtens verzoeker.

Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dienen te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.4 Gezien de onderlinge verknochtheid van de middelen, worden ze samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan zij is genomen. De gemachtigde heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geduid dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij de aanvraag tot verblijfsmachtiging niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In deze beslissing wordt bovendien uitvoerig gemotiveerd waarom dergelijke elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Hetzelfde geldt voor de tweede bestreden beslissing. Hierin wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Dit wordt niet door verzoeker betwist.

Verzoeker kan aldus bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissingen niet in rechte en in feite zijn gemotiveerd. Waar hij stelt dat de ‘bestreden beslissing’ geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld, kan hij geenszins worden gevolgd. Een dergelijk betoog getuigt van een zeer selectieve lezing van de bestreden beslissingen nu zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing evenzeer in feite zijn gemotiveerd. De eerste bestreden beslissing zet, naast een uitdrukkelijke rechtsgrond, uitgebreid uiteen waarom de gemachtigde van oordeel is dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. De tweede bestreden beslissing motiveert, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsgrond, dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort.

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld aan de hand van een toetsing van de uitgedrukte motieven van de beslissing aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. De eerste bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn

verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag van verzoeker wel regelmatig is ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu wordt de aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet worden aanvaard of bewezen. Verzoeker verklaart het oneens te zijn met deze beoordeling.

Hij betoogt dat verweerder onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar zijn persoonlijke situatie en geen rekening heeft gehouden met het geheel der elementen. Verzoeker licht toe dat hij Koerd is en dat er in zijn herkomstland Turkije reeds jaren een conflict woedt tussen Turken en Koerden. Daarnaast wijst hij op zijn integratie in België, die teloor zal gaan door een tijdelijke terugkeer naar Turkije. Volgens verzoeker moet dit element ook als buitengewone omstandigheid worden onderzocht en behoort dit niet enkel tot de gegrondheid van zijn verblijfsaanvraag. Ook het feit dat hij al een lange tijd in België verblijft, moet volgens hem in aanmerking worden genomen.

Wat de duur van het verblijf in België en de integratie betreft, heeft verweerder in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd als volgt: *“Betrokkene verwijst naar de duur van zijn verblijf in België gecombineerd met het feit dat hij geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving (onder meer verwijst betrokkene naar het feit dat hij voor verschillende bedrijven zou hebben gewerkt). (...) Deze elementen verhinderen hem echter niet om tijdelijk terug te keren naar Turkije om zich daar tot de Belgische ambassade te richten om een visum type D aan te vragen. (...) De elementen van integratie worden in de gegrondheidsfase behandeld.”*

Verweerder heeft aldus rekening gehouden met de elementen omtrent verzoekers integratie en zijn lang verblijf in België, doch heeft terecht gemotiveerd dat deze elementen hem niet verhinderen om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar via de reguliere procedure een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Verweerder besluit daarenboven dat dergelijke elementen in de gegrondheidsfase worden behandeld. Zij kunnen dus niet in aanmerking worden genomen om te beoordelen of de verblijfsaanvraag al dan niet ontvankelijk is, te weten of verzoeker onder meer het bestaan van buitengewone omstandigheden aantoonde. Deze beoordeling is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. De Raad van State stelt immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder in voorliggende zaak niet kon

terugvallen op een standpunt dat steun vindt in de rechtspraak van het hoogste administratieve rechtcollege of dat hij door dit te doen kennelijk onredelijk optrad. Het komt de Raad evenmin onredelijk voor om het element omtrent het lang verblijf van verzoeker niet als buitengewone omstandigheid te weerhouden aangezien een langdurig illegaal verblijf op zichzelf niet automatisch tot een recht op verblijf leidt (cf. RvS 7 oktober 2003, nr.123.942; RvS 25 mei 2007, nr. 171.554).

Verzoeker heeft tevens kritiek op het feit dat het conflict tussen Turken en Koerden niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid. In zijn verblijfsaanvraag, die zich in het administratief dossier bevindt, zei hij hierover het volgende:

“Een terugkeer naar Turkije, waar de situatie voor mensen van Koerdische etniciteit op dit moment internationaal erkend wordt als problematisch en waar verzoeker wel degelijk gevaar loopt, enkel en alleen voor het vervullen van louter een formaliteit, is niet enkel onmogelijk voor verzoeker, maar ook een beslissing die enkel kan genomen worden indien men geen rekening houdt met het belang in hoofde van verzoeker. Dat indien er een belangenafweging wordt gemaakt met enerzijds het belang van verzoeker en anderzijds het belang van het vervullen van een formaliteit, gesteld dient te worden dat het belang van verzoeker in dit geval primeert.”

Verweerder heeft ten aanzien van bovenvermeld element gemotiveerd als volgt: *“Betrokkene verklaart angst te hebben om terug te keren naar Turkije omdat hij Koerd is. Hij verwijst naar artikel 1 van het verdrag tegen foltering. Betrokkene verklaart gevaar te lopen als Koerd. Dergelijke oppervlakkige verklaringen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene haalt geen enkel concreet, noch persoonlijk element aan waaruit zou blijken dat hij wordt geïdoleerd omwille van zijn etnie. Betrokkene zijn familie, die eveneens Koerd zijn, bevinden zich nog steeds probleemloos in Turkije. Voor de Belgische asielinstanties kon betrokkene niet aannemelijk maken dat hij actueel geïdoleerd zou worden of gezocht zou worden door de Turkse overheid. Er is geen sprake van een persoonsgerichte vervolging. Er werd hem geen internationaal beschermingsstatuut toegekend.”*

Gelet op het feit dat verzoeker inderdaad geen enkel bewijsstuk bij zijn verblijfsaanvraag heeft gevoegd ter ondersteuning van zijn betoog, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat dit element niet als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Verweerder motiveert terecht dat verzoeker geen enkel concreet, noch persoonlijk element aanvoert waaruit blijkt dat hij wordt geïdoleerd omwille van zijn etnische afkomst. Bovendien heeft verzoeker reeds om internationale bescherming verzocht, hetgeen hem is geweigerd. Verzoeker toont niet aan dat verweerder de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat waar hij oordeelt dat zijn Koerdische origine niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

De Raad bemerkt verder dat verzoeker in zijn verzoekschrift bijkomende informatie omtrent het bovengenoemd conflict verschaft. Zo verwijst hij naar *“de gevangenen die overvol zitten met Koerden om uiteenlopende, maar meestal onterechte, redenen”*, naar *“de concrete situatie van Koerdische journalisten”* en de *“aanvallen aan het adres van Fethullah Gülen”*. Er kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker deze informatie niet heeft aangevoerd in zijn verblijfsaanvraag. Verweerder was niet in het bezit van deze informatie, die echter op zich alsnog niet veelzeggend is, bij het nemen van de eerste bestreden beslissing zodat verzoeker hiermee niet aantoonde dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissingen is gekomen. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te houden met informatie waarvan hij geen kennis heeft. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoeker, in tegenstelling tot hetgeen hij zelf aanvoert, zich niet beroept op artikel 3 van het EVRM als buitengewone omstandigheid in zijn verblijfsaanvraag.

Waar verzoeker verder stelt dat verweerder de elementen in zijn geheel moet beoordelen, bemerkt de Raad dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele methode of werkwijze voorschrijft die moet worden gevolgd door verweerder bij het beoordelen van de aangevoerde elementen (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488). In die zin kan verzoeker aldus niet worden gevolgd. Evenmin maakt hij aannemelijk dat de verschillende elementen die hij heeft aangevoerd en die ieder op zich geen aanleiding geven tot de toekenning van een verblijfsrecht, samen genomen plotseling zwaarder zouden wegen en wel zouden toelaten te besluiten dat hij tot een verblijf van meer dan drie maanden moet worden gemachtigd.

Verzoeker stelt vervolgens dat, hoewel de criteria van de instructie van 2009 formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er werd bevestigd dat deze instructie alsnog wordt toegepast in het kader van de discretionaire bevoegdheid. Dit betoog is echter niet dienstig nu dit berust op een louter blote bewering zonder dat verzoeker enig begin van bewijs bijbrengt waaruit effectief blijkt dat deze ‘instructies’ nog

steeds worden toegepast voor de beoordeling van een verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Met een dergelijke bewering kan de Raad geen rekening houden.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, merkt de Raad op dat elke zaak individueel beoordeeld dient te worden. Zijn arresten hebben in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde.

Verzoeker beroept zich vervolgens op een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat hij zijn familieleven in België graag wenst verder te zetten, zonder verder toe te lichten waaruit dit familieleven bestaat. Volgens verzoeker grijpen de bestreden beslissingen op disproportionele wijze in op zijn familieleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissingen. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat het bestaan van een beschermenswaardig familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM niet door verweerder wordt aanvaard. Hij motiveert immers:

“Betrokkene verwijst naar artikel 8 van het EVRM en het feit dat hij in België een vrienden- en kennissenkring zou hebben. Het feit dat mijnheer in België vrienden en kennissen zou hebben, verhindert hem niet naar Turkije te reizen om zich daar tot de Belgische ambassade te richten. Dat kan geen disproportionele maatregel worden genoemd. Betrokkene kan ook in Turkije in contact blijven met zijn vrienden en kennissen in België. Betrokkene heeft trouwens familie in Turkije. Betrokkene zijn moeder, zijn broer, zijn 3 zonen en zijn dochter verblijven in Turkije. Betrokkene heeft dus zeker een familiaal netwerk in Turkije waarop hij terug kan vallen. Mijnheer heeft tijdens zijn verblijf in België 6 aanvragen art. 9bis ingediend die allen werden afgewezen. Ook zijn aanvraag gezinshereniging met een Belgische dame werd afgewezen.”

In de bestreden verwijderingsmaatregel wordt in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bovendien gemotiveerd:

“Het gezins- en familieleven : betrokkene zijn 3 zonen en een dochter en zijn ex-echtgenote verblijven in Turkije. Ook zijn moeder, mevrouw O. (...) S. (...), verblijft in Turkije. Mijnheer heeft ook een broer (Y. (...) M. (...)) die in Turkije verblijft. Betrokkene is weliswaar gehuwd met een Belgische mevrouw, maar er worden geen banden aangetoond met deze dame (mevrouw wordt zelfs niet vernoemd in de aanvraag 9b1s). Betrokkenen zouden niet samenwonen en mijnheer bekwaam nooit een machtiging tot verblijf op basis van gezinshereniging (zijn aanvraag werd afgewezen).”

Aldus blijkt dat de familie van verzoeker, met name zijn moeder, zijn broer en zijn kinderen, zich nog in Turkije bevindt. Verweerder erkent dat verzoeker is gehuwd met een Belgische dame, doch het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven wordt niet aangetoond. Zij wordt niet vernoemd in de verblijfsaanvraag en ze wonen niet samen. Verzoeker gaat niet in op deze motivering. Hij getroost zich niet de moeite om de vaststellingen van verweerder te weerleggen. Hij stelt daarentegen louter dat hij ‘zijn familieleven’ in België wenst verder te zetten, doch gaat geheel voorbij aan het feit dat verweerder het bestaan van een beschermenswaardig familieleven betwist. Met een dergelijk algemeen betoog maakt verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven niet aannemelijk. Hij kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker meent dat hij gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad, wijst de Raad erop dat het annulatieberoep geen automatische schorsende werking heeft. Een beroepsprocedure ten aanzien van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet schort de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet op (RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) of zou niet verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het eventuele indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Verzoeker toont overigens ook niet aan dat hij gedwongen verwijderd is alvorens hij een beroep kon indienen bij de Raad, zodat hij ook het belang niet aantoont bij zijn grief. De schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
Dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN